terretama, et ta teadis perremeest mitte koddo ollewad; ja helde perrenaene kandis parremad ja arrolisſemad road lauа peale, kuluſa wöeralle au pakkudes. Kui nad kuulſid et perremees koio tulnud, kohkuſid nemmad hirmſaſt ärra. Perrenaene juhhatas isſandad kambri, kus üks ſuur tühhi laegas olli ja isſand pugges laela, et mitte perremees, kes isſandaid ei ſalliud, tedda nähha ei ſaaks.

Nüüd peitis naene keik need kallid road mehhe eeſt warjule, ſeſt kui mees neid nääks, usſutaks ta naeſt, mis ſe tähhendada, ja kellele ſe koddopolis walmistatud.

„Oh parrako!“ ohtas Klaus aggeri peal, kui näggi et laud tühjaks tehti.

„Kes ſeal üllewel köppitſeb?“ küſſis tallopoeg, ſilmad ülles pole töstes. „Miks ſa ſenna ennaſt puhkama heitnud? Tulle astu tuppa.“

Klaus räkis, mis luggu teminaga olnud, kuida ta ärraekſind, ja pallus öömaea.

„Küll itka!“ Ütles perremees; „agga wöttame nüüd ka nattuke toiduſt!“

Perrenaene wöttis möllemid lahkeste wasto, kattis lauа ja töi ſuure kauſi täie puddru lauale. Tallopoia köht olli tühhi, ta ſöi ableste; agga pisſike Klaus möttles ſea lihha, kanna munnade, löhhe kalla ja piima kookide peale, mis teadis ahjus warjul ollewad.

Lauа all jalgus olli temma kott hobboſe nahhaga, mis temma liinnas tahtis ärra müia, ſellepärraſt olli temma, kuida jo öldud, teed käima läinud. Ei puddru leppind Klauſi ſuuga kotto, ta ſöi pikka ammastega ja astus jallaga kotti peale, ja kuiw naht krabbiſes lauа all kotti ſees.

„Taſſa!“ Ütles Klaus omma kottile, tedda jälle jallaga töukas, et naht öige waljuste krabbiſes.

„Mis ſull ſeal kottis on, küllamees?“ küſſis tallopoeg. „Mis mull on? Mull on tark kottis!“ wastas Klaus. Temma ütlep mulle, meie ei pea mitte puddru ſööma, temma olla ahju täis ſea lihha, kanna munne, kalla ja piima kookiſi nöidanud.

Tohho! immetles perremees, ahju kallale ruttates, kus temma ka keik need road leidis, mis ta naene ſinna olli ärra peitnud; tallopoeg agga usſus kawwala küllamehhe jutto, et tark, kes lauа all kotti ſees, rooga neile nöidnud. Naene ei julgend ühtegi räkida, töi ahjuſt road lauale, ja mehhed ſöid nobbedaste et ſuud kobrutaſid. Klaus töukas kotti neste jallaga ja naht krabbiſes jälle.

„Mis ſo tark nüüd lauſus?“ küſſis tallopoeg.

„Ta ütles, et ta meile ka puddel punnaſt wiina ja kann öllut murretſend; need ſeista ſeal nurkas ahju jures.“

Naene töi wiina ja ölle, mis ta isſi ſenna paunud, meeste kätte; mehhed prukiſid märjoteſt, ja pead ſaid ſoiaks. „Oh! olleks minnul ka ſeſug-

Eesti-ma rahwa Kalender 1867 , lk. 23